

# Under egetræerne

Af Eik Madsen

Det plirrer let på bladene over mig. Regndråber, der stille falder fra den mørkegrå himmel. Står i le under de store egetræer og gemmer mig for den regn, jeg har ventet på. Trækker vejret ind. Duften af regnvåd jord. Holder af den, holder på den. Puster ud. Min ånde kan ses som mælkehvide pletter i den kolde luft. De danser fra min mund, falmer hen. Klokkeren er næsten 9, og det er onsdag. Min klasse sidder i et varmt lokale og hører om H.C. Andersen. Jeg samler snegle og tanker. Forsøger at overbevise mig selv om, at idræt ikke slår mig ihjel. Men det er jeg ikke sikker på, er sandt. Jeg gemmer mig i min store røde jakke, striktrøjen under kradser blidt på mine albuer. Et hjemligt kram. Hvad der er længere inde, har jeg ikke lyst til at tænke på. Herude i skoven er jeg bare Joe. Ikke Josefine, som går med aviser og passer naboens kat i efterårsferien. Ikke Josefine, der dukker hovedet, når farmor giver kjoler i fødselsdagsgave. Men Joe, som går i store sweatre og spiser bøgeskud i foråret. Som cykler hurtigere, end skolebussen kører. Joe, som kører i tog hver søndag, for at sidde i stilheden og se på verden. Herude er jeg bare mig. Jeg kommer aldrig til dansk onsdag morgen. Timen inden idræt. Selve idræt er egentlig okay. I klassen er der flest piger, så det er ikke så tit, at vi bliver delt op i drenge og pigehold. Det ville være unfair, siger min lærer, selvom drengene bliver sure. Pigelus. Men alligevel. Omklædningsrummets lysende skilte giver mig hjertebanken. Min idrætslærer er rar, men da jeg ikke havde været til idræt hele sidste år, blev han lidt sur. Mine forældre forstod det ikke. Jeg kom til samtaler om lavt selvværd og usikkerhed i teenagealderen. Men det var ikke mit selvværd, det var galt med. Det var min krop. Den bulede og rundede forskellige steder. Helt udenfor min kontrol. Jeg begyndte at bløde en gang om måneden. "Du er helt, som du skal være," sagde min mor, "sådan er det for alle piger i din alder." Og det er måske nok sandt, men sådan synes jeg ikke, at det burde være. Ikke for mig. Det er derfor, at jeg gemmer mig herude i skoven om onsdagen. Så jeg kan få lov at være mig, før jeg skal iføre mig en sports-bh og tage mit strikkede tøj af. Før jeg skal gå ind i omklædningsrummet som tændstikmanden, der har kjole på.

Dråber løber ned over min pande. Omklædningsrummet lugter surt. Den tykke lugt af sved, udmattelse og utryghed fylder mine næsebor. Lokalet er tomt, de hvide lamper lyser ned over det kolde flisegulv. Mit spejlbillede ser næsten lige så druknet ud, som jeg føler mig. Min cykelhjelme tog noget af regnen, men mine ellers lyse bukser er mørkeblå, og jeg kan vride vand ud af mit hår. Jeg er alene, kigger på mit spejlbillede. Måden min sweater falder ned over min overkrop. Den måde udtrykket har ændret sig over de sidste par år. Jeg forsøger at trække mig væk fra spejlet, men mine våde fødder er klistret til gulvet. Fast står jeg. Intens øjenkontakt med mit eget spejlbillede. Der er næsten en halv time til pigerne fra min klasse kommer tullende ned til hallen. Jeg trækker vejret ind. Stiller min taske ovre i hjørnet bag bruseren. Mit hjørne. Jeg tager hurtigt mit store overtøj af og skifter til løbebukser og en t-shirt. Helt uden at kigge mig i spejlet.

Idrætstimen går okay. Vi har om rytme og dans. Jeg danser ude af takt, og min idrætslærer ser en smule skuffet ud, da jeg går ud i omklædningen. Jeg venter til alle pigerne har været i bad, før jeg selv går i bad. Skynder mig og lukker øjnene, da jeg går forbi spejlet. Prøver ikke at tænke alt for meget over min krop. I matematiktimen efter er jeg helt vildt træt. Har brugt så meget energi på idræt. Ikke med min krop men med mit hoved. Regnestykkerne giver ingen mening.

“Så 6.B,” siger min matematiklærer Lise, “nu samler vi op på klassen.”

Jeg stirrer lige ud i luften. Synker hårdt.

“Josefine, vil du ikke løse opgave fem på tavlen?”

Jeg krymper en smule ved lyden af mit navn men nikker svagt. Lise rækker mig et stykke kridt. Jeg skriver tallene op på tavlen, gør mig umage, så alle kan læse dem. Lægger tallene sammen, dividerer dem korrekt. Lise klapper i sine hænder. Der er kridtstøv overalt.

Efter skole cykler jeg hjem. Mine bukser bliver våde igen. Jeg har fart på ned af bakken til mit hus og skynder mig ind at hente min avisvogn. Jeg spænder den bag på min cykel og kører afsted. Min rute går forbi en masse gamle menneskers huse. De har alle sammen små hunde, der gør af mig. Jeg bliver ikke længere forskrækket af dem. Ole, som bor på hjørnet, giver mig altid karameller. Jeg propper lynhurtigt aviser og blade i postkasserne. Mærker ikke længere regnen. Når den sidste stak er

afleveret, kan jeg tage ud i skoven igen. Skoven, skoven, skoven. Det er det eneste, jeg tænker på. Derude kan jeg være mig selv. Kun derude.

Før jeg ved af det, er jeg under de store egetræer igen. Jeg løber gennem skovbunden. Den er mudret og blød. Mine sko synker en lille smule, men jeg smiler. Jeg løber, indtil jeg når skovsøen, hvor jeg har min hytte. Det er egentlig bare et par paller og en presenning, men der er tørt. Jeg åbner kassen, der står derinde. Spiser en müslibar derfra og tager min tykke trøje på. Sætter mig på jorden og lytter til regnen. Det her har været mit sted i to år nu. Mine forældre ved godt, at jeg ofte er i skoven, men de har aldrig set stedet. Det har jeg det godt med. Så er det bare mit eget. Det er kun Jonathan, der ved, hvor det er, men det er længe siden, han har været her. Han flyttede til København sidste efterår. Så var der ikke flere skoveventyr. Så var det bare mig. Han var den første, der kaldte mig Joe. Pludselig var jeg hans ven og ikke hans veninde. Det hele faldt på plads. Bare os to og skoven. Men så skulle hans forældre skilles. På vores sidste skovtur blev vi blodbrødre. Vi prikkede hul på vores fingre og satte dem mod hinanden. "Så, nu kan intet skille os!" sagde han. Men det er næsten et år siden, jeg så ham. I starten skrev han meget. Om at fare vild i storbyen. Han sendte en gang imellem et billede af sig selv og en grim statue. Han savnede skoven, sagde han. Men så fik hans far en ny kæreste. Kæresten havde en søn, og sønnen var spejder. Jonathan fandt sin skov i storbyen og glemte langsomt vores pallepalads. Jeg kan huske, at min mor spurgte, om jeg ikke også skulle være spejder. Men der var kun en pigespejdergruppe. Pludselig skulle jeg gå med aviser om torsdagen, når der var møder. Jeg behøvede ikke flere steder at føle mig udenfor. Men jeg mangler Jonathan herude. Han var lidt højere end mig, så han kunne ordne presenningen, når den gik løs. Han kunne kaste en fiskestang helt ud midt i søen. Han kunne give gode kram.

En fugl flyver forbi udenfor hytten. River mig ud af mine tanker. Regnen er stilnet af, men det bliver snart mørkt. Jeg trækker vejret tungt ind. Jeg burde tage hjem snart.

Min mor er sur på mig. Hun mener, jeg burde have taget regntøjet på. Jeg trækker på skuldrene og mumler en undskyldning. Går ind på mit værelse og lukker døren bag mig. Skifter til noget tørt tøj, kigger mig selv i spejlet. Mit store krøllede hår er uglet. De brune pletter på mit ansigt er en blanding af fregner og mudder. Solen er

næsten gået ned udenfor mit vindue. Jeg tænder lyskæden i loftet og lægger mig på min seng. Stilheden er tung.

Til aftensmad får vi boller i karry. Jeg stikker lidt til maden. Min far spørger, hvordan min dag har været. Jeg mumler et svar. Jaja, idræt var fint, og dansk var sjovt nok. Min mor vil gerne i sommerhus i næste weekend. Min far siger måske, og det var så den samtale.

Jeg står ude på badeværelset og kigger på mig selv i spejlet igen. Prøver at overtale mig selv til at gå i bad. Jeg fryser stadig lidt, og det varme vand hjælper måske. Langsomt tager jeg mit tøj af. Først strømperne. Så bukserne. Til sidst står jeg kun i undertøj. I går spurgte min mor, om jeg snart skulle have en større BH. Jeg gøs ved tanken. Sagde bare nejnej, den passer stadig. Jeg har aldrig gået med den. Nogensinde. Jeg tager hurtigt det sidste tøj af, og hopper ind i badet. Det varme vand strømmer ned af min krop. Jeg lader det bare falde. Kigger op i brusehovedet, som var det månen på en stjerneklar nat. Shampoo'en dufter sødt, da jeg smører den i håret. Jeg giver mig selv et skumskæg. Sæbeboblerne fylder brusekabinen, som mælkebøttefnug en april morgen. Pludselig bliver vandet koldt. Min far har tændt for opvaskemaskinen i køkkenet. Så var der ikke mere varmt vand til mig. Jeg træder forsigtigt ud af brusekabinen og svøber et grønt håndklæde om min krop. Spejlet er helt dugget til. Jeg tegner en smiley i dampen. Kravler op på toilettet så jeg kan åbne vinduet. Det regner igen. Jeg tørrer forsigtigt min krop. Ind imellem hver tå. Sådan har min mormor lært mig at gøre det. Duggen er lettet fra spejlet, og jeg ser på min nøgne krop. Svøber igen håndklædet om mit bryst. Holder vejret. Strammer håndklædet, stoffet trykker brystet fladt. Jeg smiler stille til mig selv. Tager min fars deodorant ud af skabet og dufter til den. Min mors brune eyeliner bliver hurtigt til et lille overskæg over min læbe. Pludselig banker det hårdt på døren.

“Josefine! Hvor lang tid kan det tage at gå i bad? Du skal i seng!”

Panisk plasker jeg vand i hovedet på mig selv. Gnider overskægget af. Mine fingre er brune.

“Undskyld mor! Jeg kommer ud lige om lidt!”

Mit hår er stadig vådt, da jeg ligger i min seng. Jeg tager min telefon frem. Googler *“hvordan stopper man sin menstruation?”* Mit hjerte brister en smule, da jeg læser svarerne. Googler *“kan man få fjernet sine bryster?”* En side dukker op. *“Fjernelse af bryster hos transmænd”*. Siden fortæller mig ikke så meget. Jeg søger på ordet *transmand*.

Jeg klikker på det første link. *“Betydning: En transmand er en mand, som blev tildelt kønnet kvinde ved fødslen. At være transkønnet betyder at man føler sig utilpas med sit tildelte køn.”*

Jeg fik ikke så meget søvn den nat. Men jeg vågnede med en bedre forståelse af, hvem jeg er. Jeg er Joe. Og jeg er en transkønnet dreng.